

Naziv originala:
Mario Reading
THE 52

Copyright © by Mario Reading, 2009
Copyright © za srpsko izdanje Alnari d.o.o. 2008

ISBN 978-86-7710-457-3

JEDINI PROROK

MARIO RIDING

Preveo Miloš Đurđević

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2010.

Epigraf

„Kako mu nikada nije palo na pamet
da pošalje poruku preko nekog,
Žalili su ga misleći da je mrtav, sve dok,
nakon osam meseci,
Njegovo pismo nije stiglo iz Talkahuana.“

– *TAJFUN*, DŽOZEF KONRAD

„Naša dužnost na ovom svetu nije da uspemo, već
Da nastavljamo da grešimo, puni vedrine.“
Robert Luis Stivenson, *Kompletna dela*, 26. tom,

– *MISLI I NAPOMENE O LJUDSKOM ŽIVOTU*, STR. 4

„Možda dokaz o tome koliko poimanje
nacionalnosti zavisi od slučaja do slučaja
Leži u činjenici da o tome prvo moramo učiti
pre nego što to možemo prepoznati.“

– *DNEVNIK ČITANJA*, ALBERTO MANGUEL

Za mog sina, Lorensa, *con todo mi cariño**

* Svom mojoj ljubavlj.

Beleška autora

Nostradamus je zaista završio samo 942 katrena od 1.000, koji su predstavljali njegovu zamišljenu celinu od deset vekova sa po 100 katrena. Nedostaje 58 katrena, koji do dan-danas nisu pronađeni.

Testament koji sam koristio u knjizi jeste Nostradamusov originalni testament (u originalu na francuskom jeziku, sa mojim dodatim prevodom). Posebno sam se usredsredio na dodatak testamenta u kojem Nostradamus ostavlja u nasleđe dva tajna kovčega svojoj najstarijoj kćerki, Madleni, uz uslov da „niko sem nje ne može da pogleda ili vidi stvari koje je on stavio u kovčege“. Sve se to nalazi u objavljenim izveštajima.

Ciganska tradicija, jezik, običaji, imena, navike i mitovi pomenuti u knjizi su istiniti. Samo sam, iz razloga literarne obrade, spojio običaje različitih plemena u jedno.

Nijedan konačan dokaz o postojanju organizacije *Corpus Maleficus* nije pronađen do danas. Što ne znači da ne postoji.

Zahvalnice

Pisanje ovakve knjige, i neophodno istraživanje, može da bude obehrabrujuće usamljeničko iskustvo, i zato ste više nego zahvalni kada se bilo ko osim vaše najbliže porodice zainteresuje za nju. Moj agent, Oli Munson iz agencije *Blejk Fridman* borio se za moju knjigu od početka – od vremena kada je bila tek larva, pa sve do trenutka kada je postala leptir raskošnih boja. Veliki sam mu dužnik, kako zbog njegovog prijateljstva tako i zbog njegove nepokolebljive podrške, a svakako i svima u *Blejk Fridmanu* zbog njihovih kolektivnih i mnogostrukih napora. Ravi Mirčandani, moj urednik u *Atlantiku*, odmah je prepoznao kvalitet knjige, kao i urednik nemačkog izdanja, Urban Hofšteter u *Blanvaletu*, koji je bio prvi veliki svetski izdavač koji se 100 posto zauzeo za nju – neizmerno sam im zahvalan obojici. Takođe, hvala onoj polunevidljivoj sili prodavaca u *Atlantiku*, posebno generalnom direktoru Danijelu Skotu, čija me je lična posveta u kojoj hvali knjigu neverovatno ohrabrila. Hvala i anonimnom *bouquiniste* koji je skoro sva letnja popodneva proveo velikodušno deleći sa mnom svoja zapažanja o Manušima. Najzad, želeo bih da se zahvalim i Britanskoj biblioteci i *Bibliothèque Nationale de France*, jednostavno zato što postoje. Autori širom sveta njihovi su dužnici.

Prolog

GLAVNI TRG, ORLEAN
16. JUNI, 1566. GODINE

De Bal je klimnuo, i *bourreau** je počeo da nateže vučni mehanizam mašine. Vitez De la Roš Alije bio je u punom oklopu, te se naprava poče napinjati i cvileti pre nego što se zupčasti točak pokrenu a vitez stade da se uzdiže od zemlje. *Bourreau* je upozorio De Bala o naporu i njegovim mogućim posledicama, ali grof nije želeo ni da čuje za to.

„Znao sam ovog čoveka još od detinjstva, *maître*†. Njegova porodica je među najstarijima u Francuskoj. Ako želi da umre u svom oklopu, to je njegovo pravo.“

Bourreau je znao da bi mu bolje bilo da se ne raspravlja – ljudi koji su se raspravljali sa De Balom završavali su obično na spravi za mučenje ili opareni vrelin alkoholom. De Bal je bio kraljev savetnik i nosio je pečat crkve. Drugim rečima, kopile je bilo nedodirljivo. Toliko blizu zemaljskom savršenstvu koliko je to smrtnom čoveku moguće.

De Bal pogleda gore. Zbog prirode zločina, *lese majesté*‡, De la Roš Alije je bio osuđen na vešanje sa petnaest metara. De Bal se pitao da li će vratne žile ovog čoveka izdržati i konopac i četrdeset pet kilograma

* Dželat.

† Gospodar.

‡ Uvreda kralja.

oklopljenog čelika u koji su ga njegove štitonoše opasale pre pogubljenja. Neće biti lep prizor ako se prepolovi pre nego što ga rastegnu i raščereče. Da li je možda De la Roš Alije razmišljao o ovoj mogućnosti kada je izrazio svoju molbu? Planirao celu stvar? De Bal nije mislio tako. Ovaj čovek je bio prostodušan – jedan od onih starog kova.

„Dostigao je petnaest, gospodine.“

„Spusti ga.“

De Bal je posmatrao gomilu oklopa kako se spušta ka njemu. Čovek je bio mrtav. To je bilo očigledno. Većina njegovih žrtava se opirala i ritala u ovom trenutku postupka. Znali su šta sledi.

„Vitez je mrtav, gospodine. Šta želite da uradim?“

„Stišaj se, za početak.“ De Bal baci pogled na svetinu. Ovi ljudi su želeli krv. Hugenotsku krv. Ako je ne budu dobili, okrenuće se protiv njega i dželata i raskomadaće ih, ud po ud. „Rasteži ga bez obzira na to što je mrtav.“

„Molim, gospodine?“

„Čuo si me. Rasteži ga bez obzira. I smisli nešto da se trza, čoveče. Vrišti kroz nos, ako moraš. Pričaj iz trbuha. Napravi veliku predstavu, sa crevima. Rulja mora da poveruje da on pati.“

Dvojica mladih štitonoša prilazila su da raskopčaju vitezov oklop.

De Bal im odmahnu rukom da se vrate. „*Maitre* će to učiniti. Vratite se svojim kućama. Obojica. Ispunili ste obavezu prema vašem gospodaru. On je sada naš.“

Bledih lica, štitonoše odstupiše.

„Jednostavno skinite ogrlicu i donji i gornji deo grudnog oklopa, majstore. Ostavite steznike, butni oklop, kacigu i rukavice tamo gde su. Konji će učiniti ostalo.“

Izvršilac je krenuo za svojim poslom. „Spremni smo, gospodine.“

De Bal klimnu, i *bourreau* napravi prvi rez.

KUĆA MIŠELA DE NOSTRADAMUSA, SALON DE PROVANS

17. JUNI 1566. GODINE

„De Bal dolazi, gospodaru.“

„Znam.“

„Kako možete da znate? To je nemoguće. Vest je doneo golub pi-smonoša pre samo deset minuta.“

Starac slegnu ramenima i pomeri svoju nogu obolelu od edema u udobniji položaj na podnožnoj klupici. „Gde je sada?“

„On je u Orleanu. Za tri nedelje biće ovde.“

„Samo tri nedelje?“

Sluga priđe bliže. Poče da lomi prste. „Šta ćete učiniti, gospodaru? *Corpus Maleficus** ispituje sve one čija je porodica nekad bila jevrejske vere. *Marranos*†. *Conversos*‡. Cigane takođe. Mavre. Hugenate. Svakoga ko nije katolik po rođenju. Čak vas ni kraljica ne može ovde zaštititi.“

Starac mahnu rukom nipodaštavajuće. „Nije više ni važno. Biću mrtav pre nego što to čudovište dođe.“

„Ne, gospodaru. Nećete sigurno.“

„A ti, Fisele? Da li će ti odgovarati da ne budeš tu kada *Corpus* dođe da nas poseti?“

„Ostaću pored vas, gospodaru.“

Starac se nasmeši. „Bolje ćeš me služiti tako što ćeš učiniti ono što tražim. Potrebno mi je da odeš na putovanje za mene. Dugo putovanje, puno teškoća. Hoćeš li učiniti što tražim?“

Sluga pognu glavu. „Učiniću šta god tražite od mene.“

Starac ga je posmatrao nekoliko trenutaka, naizgled ga odmeravajući. „Ako ne uspeš u ovome, Fisele, posledice će biti mnogo gore od bilo kojih koje bi De Bal – ili đavo koga on nesvesno služi – mogao da smisli.“ Oklevao je, dok mu je ruka bila položena na groteskno naduvenu nogu. „Imao sam viziju. Takve jasnoće da je zasenila posao kojem sam do sada posvetio život svoj. Nisam dao u izdavanje mojih 58 katrena iz razloga kojih te neću udostojiti – oni se samo mene tiču. Šest katrena ima tajnu svrhu – objasniću ti kako da ih koristiš. Niko te ne sme videti. Niko ne sme posumnjati. Ostala 52 katrena moraju biti sakrivena na mestu koje samo ti i ja možemo znati. Zapečatio sam ih unutar ove šuplje bambusove stabljike.“ Starac posegnu dole pored stolice i izvadi upakovanu i začepljenu cev. „Stavićeš ovu čauru gde i kako

* Telo zla.

† Tajni Jevreji.

‡ Preobraćenici.

ti ja tačno budem rekao. Nećeš odstupiti od toga. Uradićeš po mojim instrukcijama do poslednjeg slova. Da li si razumeo?“

„Da, gospodaru.“

Starac se zavali u stolicu, iscrpljen od napetosti zbog onoga o čemu je pokušavao da priča. „Kada se vratiš ovde, posle moje smrti, otići ćeš da vidiš mog prijatelja i poverenika mog imanja, Palameda Marka. Reći ćeš mu za tvoj zadatak i uveriti ga da je uspešno izvršen. Onda će ti on dati nešto. Nešto što će osigurati tebe i budućnost tvoje porodice generacijama unapred. Da li me razumeš?“

„Da, gospodaru.“

„Hoćeš li verovati mom sudu i pratiti moja uputstva do kraja?“

„Hoću.“

„Onda ćeš biti blagosloven, Fisele. Od ljudi koje nikad nećeš sresti i od istorije koju ni ti ni ja nikad nećemo ni približno videti.“

„Ali vi znate vašu budućnost, gospodaru. Vi ste najveći vidovnjak svih vremena. Čak vam je i kraljica ukazala čast. Cela Francuska zna o vašem daru.“

„Ne znam ja ništa, Fisele. Ja sam kao ova bambusova stabljika. Osuđen da prenosim stvari, ali nikad da ih ne razumem. Mogu samo da se molim da postoje drugi što dolaze posle mene, koji će bolje upravljati stvarima.“

PRVI DEO

*

PARIZ. ČETVRT SEN DENI. SADAŠNJICA.

A kor Bal nije uživao u ubijanju. To ga je davno prošlo. Posmatrao je Ciganina skoro sa naklonošću, kao što bi neko posmatrao slučajnog poznanika kako silazi iz aviona.

Čovek je kasnio, naravno. Na prvi pogled na njemu bi se videla taština kako krvari iz svake pore. Brkovi *à la* Zoro iz pedesetih godina dvadesetog veka. Svetlucava kožna jakna kupljena za pedeset evra na buvljoj pijaci Klinjankur. Grimizne providne čarape. Žuta košulja sa resama poput princa od Velsa i šiljati okovratnik za broj veći. Lažni zlatni medaljon sa likom svete Sare. Čovek je bio kicoš bez ukusa – prepoznatljiv svojoj vrsti kao pas drugom psu.

„Da li imaš rukopis sa sobom?“

„Šta ti misliš da sam ja? Budala?“

Pa teško da si to, pomisli Bal. Budala je retko svesna samog sebe. Ovom čoveku podmitljivost se videla u očima. Bal primeti proširene zenice. Sjaj znoja na zgodnim, oštrim crtama lica. Lupkanje prstiju o sto. Cupkanje stopala. Narkoman, onda. Čudnovato, za jednog Ciganina. Mora da mu je zbog toga tako očajnički bio potreban novac. „Jesi li ti Manuš ili Rom? Žitan, možda?“

„Šta to tebe briga?“

„Sudeći po tvojim brkovima, rekao bih Manuš. Jedan od potomaka Đanga Rajnharta, možda?“

„Zovem se Samana. Babel Samana.“

„Tvoje cigansko ime?“

„To je tajna.“

„Ja sam Bal. Bez tajne što se toga tiče.“

Prsti Ciganina pojačali su lupkanje po stolu. Pogled mu je sada bio svuda – lete preko ostalih pijanaca, proveravajući vrata, mereći dimenzije plafona.

„Koliko želiš za to?“ Bez okolišanja. To je bio način sa čovekom poput ovog. Bal je posmatrao Ciganina kako jezikom vlaži tanka, izveštačeno muževna usta.

„Hoću pola miliona evra.“

„Tek tako.“ Bal oseti kako ga obuzima duboka smirenost. Dobro je. Ciganin je stvarno imao nešto na prodaju. Cela stvar nije bila samo predstava. „Za takvu sumu novca, morali bismo da ispitamo rukopis pre kupovine. Da odredimo njegovu celishodnost.“

„I da ga naučite napamet! Da. Čuo sam za te stvari. Toliko znam. Nakon što se otkrije sadržaj, bezvredno je. Njegova vrednost je u tajnosti.“

„Potpuno ste u pravu. Veoma mi je drago što ste se tako postavili.“

„Imam još zainteresovanih. Nemoj misliti da si jedina riba u moru.“

Balu se oči same zatvoriše. Da. Moraće na kraju krajeva da ubije ovog Ciganina. Da ga muči i ubije. Bio je svestan odavajućeg trzanja iznad desnog oka. „Hoćemo li otići da vidimo rukopis sada?“

„Pričaću prvo sa drugim čovekom. Možda će ponuditi više od tebe.“

Bal sleže ramenima. „Gde se nalaziš sa njim?“

„Neću reći.“

„Kako onda želiš ovo da odigraš?“

„Ostani ovde. Ja idem da pričam sa drugim čovekom. Da vidim da li je ozbiljan. Potom se vraćam.“

„A ako nije? Cena se spušta?“

„Naravno da ne. Pola miliona.“

„Ostaću onda ovde.“

„Učini tako.“

Ciganin skoči na noge. Teško je disao dok mu je znoj kvasio košulju na grudima i vratu. Kad se ovaj okrenuo, Bal primeti kako je stolica ostavila otisak na jeftinoj kožnoj jakni.

„Ako me budeš pratio, znaću. Nemoj misliti da neću.“

Bal skide naočari i položi ih na sto. Pogleda gore, smešeći se. Odavno je shvatio efekat svojih osetljivo prodornih očiju na osetljive ljude. „Neću te pratiti.“

Usta Ciganina su omlitavela od šoka. Zurio je užasnuto u Balovo lice. Ovaj čovek je imao *ia chalou* – urokljivo oko. Babelova majka ga je upozoravala na takve ljude. Jednom kad ih vidiš – kada se zagledaju u tebe poput baziliska – osuđen si na smrt. Negde, duboko u podsvesti, Babel Samana je shvatao svoju grešku – shvatao da je pustio pogrešnog čoveka u svoj život.

„Ostaćeš ovde?“

„Nemoj se plašiti. Čekaću te.“

Babel potrča istog trenutka kada je napustio kafe. Izgubiće se u gužvi. Zaboraviti celu stvar. O čemu li je razmišljao? Nije čak ni *imao* rukopis. Samo bledu ideju gde se nalazio. Zašto su tri *ursitory*^{*}, koje su se našle na Babelovom jastuku kad je bio dete da odluče o njegovoj sudbini, odlučile da droga bude njegova slabost? Zašto ne piće? Zašto ne žene? Sada je *O Beng*[†] ušao u njega i poslao mu ovu aždaju otrovnog pogleda kao kaznu.

Babel uspori u hod. Ni traga od *gadjea*[‡]. Da nije možda umišljao stvari? Umišljao čovekovu zlobu? Efekat onih groznih očiju? Možda je halucinirao? Ne bi bio prvi put da je sam sebi stvorio žmarce sa loše sečenim drogama.

Proverio je vreme na parking-satu. U redu. Drugi čovek ga možda i dalje čeka. Možda će se pokazati manje zloban?

Preko puta, dve prostitutke su počele žustru raspravu koliko koja vredi. Bila je subota po podne. Dan za makroe u Sen Deniju. Babel ugleda svoj odraz u izlogu. Osmehnu se sebi nesigurno. Ako bi mu uspelo da

* Veštice sudbine.

† Đavo.

‡ Belac, neko ko nije Rom.

odradi ovaj posao, mogao bi sam da ima par devojaka. I „mercedes“. Kupio bi sebi „mercedes“ bež boje sa crvenim kožnim sedištima, držačima čaša i automatskim klima-uređajem. I da mu manikiraju nokte u onim radnjama gde plavokose *payo** u belim keceljama sede preko puta stola i pilje u tebe žudno.

Chez Minette† je bio na dva minuta hoda. Najmanje što je mogao da uradi jeste da proviri kroz vrata i odmeri drugog čoveka. Da ga natera na kaparu – kao dokaz zainteresovanosti.

Onda će, stenjući od novca i darova, otići natrag u logor i zadovoljiti *hexi*‡ svoje sestre.

2.

Adam Sabir odavno je zaključio da gubi vreme. Samana je već pedeset minuta kasnio. Samo ga je očaranost neuglednim“ okruženjem bara držala na tom mestu. Dok je gledao, barmen počeo zatvarati šalone sa uličnog ulaza.

„Šta je ovo? Zar zatvarate?“

„Zatvaram? Ne. Zaključavam sve unutra. Subota je. Svi makroi dolaze u grad vozom. Stvaraju probleme na ulici. Pre tri nedelje sam izgubio prednje prozore. Ako hoćeš da izađeš, moraš na zadnja vrata.“

Sabir diže obrvu. Dobro. Ovo je svakako bio novi način da zadržiš mušterije. Posegnu napred i iskapi treću šolju kafe. Već je mogao osetiti kako kofein utiče na njegov puls. Deset minuta. Daće Samani još deset minuta. A onda će, iako je još na odmoru, otići u bioskop i odgledati *Noć iguane* Džona Hjustona – provesti ostatak popodneva sa Avom Gardner i Deborom Ker. Dodati još jedno poglavlje svojoj knjizi o sto najboljih filmova svih vremena koju bez sumnje nikome ne bi mogao da proda.

„*Une pression, s'il vous plaît? Rien ne presse*§.“

* Francuskinje.

† Kod Minet.

‡ Čari.

§ Jedno točeno. molim vas. Ne žurite.